

exemple prezentînd acest fenomen: *Lăd, Ladu, Ladul* < *Vlad, Vladu, Vladul*, *Lacea* < *Vladča, Layk* alias *Vlajko*.²³ De asemenea și *Lascu, Lațcu* par a fi hipocoristice din *Vladislav*.²⁴ La o formă *Lai* (< *Vlai*) trimit și toponimicele *Laiul, Gîrla Laiului* sau, cu ajutorul sufixului slav -ov, *Gîrla Laiovului, Laiov, Laiova, Laova, Laiovale* din documentele munteneste.²⁵ E deci foarte puțin probabil ca la baza numele *Laiotă* să fie adjectivul românesc *lai* „negru”, cum susțin unii, referindu-se la forma *Albota* care are la bază adjectivul *alb*.

Tot o variantă a lui *Laiotă* este și numele de munte și de rîu din Munții Făgărașului *Laita*²⁶, precum și diminutivul *Laițelul*, de asemenea un nume de munte. Forma mai veche a acstui oronim pare a fi fost *Laieta*. În traducerea latinească făcută în epoca modernă după originalul slavon al unui document emanînd de la Mircea cel Bătrîn, același rîu din raionul Făgăraș e scris cu ortografie ungurească, *Rivului Lajeta*²⁷, ceea ce trebuie citit *Rîul lui Laietă*²⁸. Prin închiderea lui *e* neaccentuat situat între accentul principal de pe silaba inițială și accentul secundar de pe silaba finală (*Lăjēta*, cu un *e* închis, foarte aproape de *i*) a luat naștere forma *Laijita*. Forma aceasta din urmă a trecut ușor la *Laita*.

Pare însă mai greu de explicat de ce sufixul hipocoristic se prezintă sub două forme, -ota și -eta. Explicația ne-o dă fonetica slavă, unde orice *o* precedat de o consoană palatală s-a palatalizat, într-un stadiu mai vechi al acestor limbi, devenind *e*. De aceea terminațiile și sufixele slave care încep cu *o* au cîte o variantă cu *e*, cînd baza se termină într-o consoană moale: *ženo* „femeie (vocativ)” — *zmije* „șarpe (vocativ)”, *rabomŭ* „robilor” — *krajemŭ* „marginilor (dativ)”, *Petrovŭ* „al lui Petru” — *Nikolajevŭ* „al lui Nicolae”, *milostŭ* „milă” — *bujestŭ* „nebunie”, *dlŭgota* „lungime” — *ništeta* „sărăcie” etc.²⁹ După cum se vede, din exemplul din urmă, -ota are după consoane moi forma -eta. La fel și sufixul -ota care formează hipocoristice: *Dragota* — *Sujeta*³⁰. *Laieta* este deci forma normală, conformă cu „legea fonetică” slavă a palatalizării lui *o* în *e*, atunci cînd e precedat de o consoană moale.

²³ Vezi, «Dacoromania», VII, p. 136.

²⁴ Vezi Ș t. Pa ș c a, *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului*, București 1936, p. 267.

²⁵ Vezi, D o n a t, *Despre toponimia slavă din Oltenia, Craiova*, 1947, p. 34. I. I o r d a n (Rum. Topon., p. 227 urm.) explică toponimicul *Laiul* (f. jud. Suceava) din adjectivul românesc *lai* «negru».

²⁶ Unele hărți scriu greșit *Laița*: *Virful Laiții, Piscul Laiții, Stîna Laița, Valea Laița*. (Vezi *Harta turistică Negoiul cu Masivul Făgărașului*, Institutul cartografic «Unirea», Brașov). Localnicii zic însă *Laita*.

²⁷ P. P. P a n a i t e s c u, op. cit., p. 84.

²⁸ *Rîul lui Laietă* din document trebuie să fie identic cu *Valea Laita* din zilele noastre, la sud de satul Scorei, sub Negoiul.

²⁹ Vezi, V o n d r á k, op. cit., p. 111 urm., 523 urm., 579 urm.; A. M e i l l e t, *Le slave commun*, Paris, 1934, p. 117 urm.

³⁰ M i k l o s i c h, op. cit., p. 10 [224].